

РЕШЕНИЕ

№ 11375

гр. София, 02.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разглежда дело номер **11828** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от И. В. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], против заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 228з-955/03.11.23 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Заповедта се обжалва като неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Оспорва компетентността на издателя на акта. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата на инвокираните в нея основания.

Ответникът - полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, редовно уведомен, чрез юриск. С., оспорва жалбата и отправя искане към съда за отхвърлянето ѝ.

От фактическа и правна страна.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е основателна по следните причини:

Акт за установяване на административно нарушение серия ГА 1114960 (л.37 от делото) е съставен на И. Г., за това, че на 03.11.2023 г., около 03:42 часа, в [населено място], по [улица]пред номер 24, в посока от [улица]към [улица], управлява лек автомобил "О. астра" с рег. номер СА 2880 СВ, собственост на С. М. и при извършената проверкае отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 0174002 (л.39 от делото).

Със Заповед № 2283-955/03.11.23 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Ответникът е представил по делото още Заповед за задържане на лице от 03.11.23г., на осн. чл.72, ал.1,т.1 от ЗМВР; Протокол от химическо изследване №718 с установено съдържание на етилов алкохол 1.62 промила.

Открито е и производство по оспорване на АУАН.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В тази връзка съдът многократно в хода на процеса отправи искания към ответната страна да представи доказателства за компетентността на органа в резултат на което от ответника беше представена служебна бележка от която е видно, че издателя на процесната ПАМ е служител в СДВР. Не бяха представени от ответната страна други доказателства в т.ч. заповедта с която са определени длъжностните лица, в т.ч. и полицейски инспектор в сектор

„Пътна полиция“, които могат да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. Процесното удостоверение не може да замести заповедите, въз основа на които, съдът да направи извод за компетентността на органа. Поради това и оспорването на компетентността на органа от страна на жалбоподателя се явява успешно.

С не представянето от страна на ответника на поисканите от съда писмени доказателства е недоказана материалната, териториална и персоналната компетентност на оправомощеното лице – издател на акта, и възражението в жалбата за издаването на акта при липса на компетентност е основателно.

В хипотезата на издаден административен акт при липса на компетентност, издадения административен акт е нищожен, поради което следва съда да го прогласи за такъв без да разглежда останалите основания, поради тежестта на този порок.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в доказвания размер от 900 лв. процесуалния представител на ответника е направил своевременно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като в този случай предвид извършените до момента действия от процесуалния представител и обема на указаната правна защита, съдът намира, че справедливия размер на възнаграждението съобразен с посочените обстоятелства е 500 лв., до която сума следва да се уважи възражението.

На основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖНА по жалба на И. В. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 228з-955/03.11.23 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която на И. В. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на И. В. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 500 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.